

Rouw kan tot contact leiden

Onverwacht contact. Nee, dit is geen poging om gemis, pijn of verdriet te ontkennen. Door er snel maar iets positiefs overheen te plakken. Als een pleister op een afgezaagd been. Alsof dat helpt. Pleisters helpen niet tegen pijn. En ook niet bij te grote wonden. Pleisterplakkers zijn slechte troosters. Laat bij de ander de tranen of andere gevoelens maar liever komen. Stromen.

De laatste maanden kreeg ik als pastor een aantal keren te maken met een overlijden. Eén keer hoorde ik achteraf over een familielid dat die meteen na de begrafenis uit een app-groep van broers en zussen was gestapt, allemaal kinderen van de overledene. Pijnlijk. De rouw was nog vers, maar meteen aanleiding om het onderlinge contact te verbreken – meteen nu een belangrijke “aanleiding” voor de gezamenlijke app-groep net begraven was.

Maar een periode van rouw, voor of na een sterven, kan kinderen, andere familie, vrienden of kennissen ook dichter bij elkaar brengen. Juist verdriet en rouw kan contact geven, tot onverwacht contact leiden, hersteld contact of verdiept contact. Omdat je elkaars kwetsbare tranen ziet. Omdat je van elkaar kwetsbare herinneringen hoort. Omdat dood en leven uitstijgen boven mogelijke onderlinge ergernissen of andere blokkades.

Laatst overkwam mij een nog onverwachter contact. Ooit had iemand als gast een paar weken lang kerkdiensten in de Witte Kapel in Duiven bijgewoond. Daarna was deze gast weer verdwenen. Tijdens een gesprekje na de dienst hadden we wel mailadressen uitgewisseld. Ooit had dat zelfs tot een bezoekje geleid. Maar sindsdien was er radiostilte.

Tot ik opeens een mail kreeg. Met een onverwacht verzoek. Of ik in het gebed van mij en mijn vrouw wilde denken aan deze gast en de bredere familie. Want vader was overleden. Deze vader, stond in de mail, zou ik mij vast herinneren. *Want hij was ooit mee geweest naar een dienst in de Kapel – en ik had toen met hem gepraat, achteraf.*

Inderdaad. Bijna twee jaar geleden, schat ik. Ik herinnerde me zelfs iets uit dat gesprek. Niet zijn gezicht, dat is niet mijn fort. Maar iets wat hij meteen zei. Dat hij zelf niet kerks was, alleen, ja, als zijn kind als volwassene de keus maakte om naar een kerkdienst te gaan, dan wilde hij wel een keer chauffeur spelen.

En inderdaad, gebed is een van de bezigheden van een pastor. Hoe lastig ook om vol te houden, ook al omdat niemand de effectiviteit van dat type werkuren bijhoudt. (En sommigen dat wel doen bij de effectiviteit van andere activiteiten! Hoeveel gasten komen er eigenlijk in een ‘themadienst’ waar speciaal reclame voor gemaakt wordt? Moeten we daar nog meer tijd en energie in steken?)

Maar ik had een mooie stimulans om voor deze familie te bidden. Het contact met een gast van wel twee jaar geleden is weer hersteld. Rouw kan tot contact leiden. Onverwacht contact. Met een onverwacht verzoek.

Rob Nijhoff, 22 februari 2020; reacties: predikant@duiven-velp.nl